

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Lenky Krupíčkové a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupen JUDr. Michalem Janovcem, advokátem se sídlem Dobrovského 1310/64, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, **za účasti: I)** Obec Žďárec, se sídlem Žďárec 42, zastoupena Mgr. Lucií Hladkou, MA, advokátkou se sídlem Orlí 483/1, Brno, **II)** EG.D, a. s., se sídlem Lidická 1873/36, Brno, **III)** CETIN a. s., se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, **IV)** Svaz vodovodů a kanalizací Žďársko, se sídlem Vodárenská 2, Žďár nad Sázavou, zastoupený JUDr. Janou Havlíkovou, advokátkou se sídlem Brněnská 110, Nové Město na Moravě, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2020, č. j. 30 A 117/2018-109,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 7. 2015 rozhodl Městský úřad Tišnov, odbor stavebního řádu (dále též „stavební úřad“) podle § 79 a 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále též „stavební zákon“) o umístění stavby označené „výstavba nových komunikací a inženýrských sítí v obci Žďárec – lokalita zastavění A“. Toto rozhodnutí žalovaný k odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 30. 11. 2015, č. j. JMK 151531/2015, zrušil, a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. Stavební úřad následně rozhodnutím ze dne 13. 3. 2017 opět rozhodl o umístění předmětné stavby. I toto

rozhodnutí stavebního úřadu žalovaný k odvolání žalobce zrušil, a to rozhodnutím ze dne 4. 7. 2017, č. j. JMK 98088/2017. Stavební úřad konečně rozhodnutím ze dne 27. 12. 2017, č. j. MUTI 33308/2017, opět rozhodl o umístění sporné stavby, přičemž tentokrát žalovaný odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí stavebního úřadu zamítl rozhodnutím ze dne 2. 5. 2018, č. j. JMK 63605/2018 (dále též „napadené rozhodnutí“).

II.

[2] Proti napadenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že žalovaný dostal požadavku přezkoumatelného odůvodnění. S ohledem na to, že žalobce formuloval námitky velmi obecně, reagoval na ně žalovaný adekvátně. Nepochybil ani tím, že u dílčích námitek odkázal na svá předchozí rozhodnutí ve věci. Správní řízení je totiž ovládáno zásadou jednotnosti. Krajský soud dále poukázal na to, že žalobce zpochybnil věcnou správnost napadeného rozhodnutí opakováním námitek ze stavebního řízení, aniž by reagoval na závěry stavebního úřadu a žalovaného. I v žalobě přitom tyto námitky koncipoval obecně a bez toho, aby konkretizoval, jaký měla mít domnělá pochybení žalovaného dopad do jeho práv. Krajský soud těmto námitkám nepřisvědčil. Konstatoval, že územní rozhodnutí obsahuje účel stavby i její druh a jeho výrok i podmínky jsou přehledné a srozumitelné. Stavební úřad měl podle něj rovněž pravomoc k vydání územního rozhodnutí s ohledem na výluky pro tzv. speciální stavební úřady v § 15 odst. 1 stavebního zákona. Nepřisvědčil ani námitce, že ve věci absentuje vyjádření silničního správního úřadu. Co se týče napojení na silnici II/389, to bylo povoleno rozhodnutím ze dne 5. 1. 2015. Pro napojení zbývajících komunikací nebylo stanovisko vlastníka infrastruktury nutné, neboť se nachází na pozemcích, které jsou ve vlastnictví žadatele o vydání územního rozhodnutí. Vydané územní rozhodnutí splňuje také požadavky Policie ČR na přístup chodců do centra obce, které byly promítnuty do podmínky č. 6 územního rozhodnutí. Podle krajského soudu pak nebyl stavební úřad povinen zkoordinovat sporné územní řízení se stavebním řízením ve věci rozšíření distribuční soustavy elektrické energie nízkého napětí. Soud poukázal na to, že projektová dokumentace sporné stavby zobrazuje výhledově umísťované vedení nízkého napětí a dále na to, že stavba „rozšíření distribuční soustavy“ nebyla předmětem územního řízení. Jako nedůvodné vyhodnotil krajský soud rovněž argumenty o připojení umísťované stavby na tzv. „černé stavby“. Jelikož byly obstarány potřebné podklady svědčící o řádném připojení na okolní stavby i potřebná stanoviska správců inženýrských sítí, na něž se záměr stavby napojuje, nebyl stavební úřad povinen blíže zkoumat, zda okolní stavby jsou stavbami nepovolenými, jak tvrdil žalobce. Krajský soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani v tom, že v obci absentuje čistička odpadních vod a není možno se připojit na nově umísťovanou dešťovou kanalizaci. Stavební úřad nebyl oprávněn nařídít stavebníkovi umožnit jiným zájemcům připojení na dešťovou kanalizaci umísťovanou územním rozhodnutím, či řešit, jak má být v obci nakládáno s odpadními vodami. Rozhodoval o konkrétní žádosti žadatele.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb.,

pokračování

soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítl, že krajský soud přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného. Ten totiž u některých námitek obecně odkázal na svá dřívější rozhodnutí, v nichž však jejich vypořádání absentuje. K tomu stěžovatel odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 684/06. Podle stěžovatele neobstojí argument krajského soudu, že vypořádání odvolacích námitek odráží jejich obecnost. Stěžovatel námitky konkrétněji formulovat nemohl s ohledem na to, že územním rozhodnutím nebyl dán účel stavby. Nebylo tedy možné dovodit její konkrétní dopady. Nelze přitom souhlasit s krajským soudem, že by účel sporné stavby byl vymezen již jejím názvem. Dovození účelu stavby nelze ponechat na úvaze účastníků řízení. Územní rozhodnutí (jeho výrok) v tomto ohledu nesplňuje požadavky § 92 stavebního zákona a § 9 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb. Stavební úřad se dále v rozporu s § 90 písm. c) stavebního zákona a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. dostatečně nezabýval tím, jaké dopady bude mít stavba na kvalitu a nerušenost bydlení. Vydané územní rozhodnutí je porušením ochrany veřejného zájmu a ochrany práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Podle stěžovatele správní orgány i krajský soud svým postupem zastírají podstatné skutečnosti, o čemž svědčí to, že listiny ve správním řízení nebyly i přes velký počet účastníků doručovány veřejnou vyhláškou, stavba je prosazována a realizována rodinnými příslušníky referentek stavebního úřadu a napadený rozsudek byl stěžovateli doručen až po opakovaných urgencích rok od jeho vyhlášení.

[4] Stěžovatel dále namítl, že skutková podstata, z níž žalovaný a krajský soud vycházeli, nemá oporu ve spisech. Stavební úřad totiž neoprávněně rozšířil svou pravomoc ve vztahu k části stavby SO 05, která je nedílnou součástí krajské komunikace II/389, a spadá tak do působnosti speciálního stavebního úřadu. Bez závazného stanoviska speciálního stavebního úřadu nebyl stavební úřad oprávněn ve věci rozhodovat. Krajský soud však tuto skutečnost ve všech ohledech neposoudil. Správní orgány rovněž řádně nezjistily skutkový stav v případě tzv. „černých staveb“. Důkazní břemeno ohledně existence povolené stavby přitom leží na straně jejího vlastníka. Pasport místní komunikace na pozemku parc. č. 70/7 nemůže dle stěžovatele nahradit chybějící projektovou dokumentaci nepovolených staveb a chybějící povolení. Na tyto stavby nelze přitom nahlížet jako na historický stav, u kterého se nedochovala dokumentace, neboť vznikly až v 90. letech 20. století. Stavební úřad také neprověřil, zda nejsou „černými stavbami“ vodovodní řad a stávající rozvody na pozemku parc. č. 70/7 a stoka DN 600. Dále se vůbec nezabýval tím, zda jsou splněny technické podmínky pro připojení umísťované stavby na účelové komunikace na pozemku parc. č. 70/7 a parc. č. 1087/27, přestože má zákonnou povinnost sledovat veřejný zájem. Jelikož stavební úřad řádně neprojednal žádost se všemi dotčenými orgány chránícími veřejné zájmy dle zvláštních právních předpisů, došlo k porušení zásady zákonnosti a ochrany veřejného zájmu.

[5] Stěžovatel usuzuje na to, že účel umísťované stavby je podřízen stavbě 18 rodinných domů podle územního rozhodnutí sp. zn. OSŘ/32471/2015Cí, a že roli svádění odpadních vod z těchto rodinných domů bude plnit nyní posuzovaným územním rozhodnutím umísťovaná dešťová kanalizace, neboť obec nemá čističku odpadních vod. Žalovaný přitom neodůvodnil, proč nebyla předmětem zkoumání při posuzování záměru hlediska potřeb v území ve vazbě na neexistující systém zneškodňování odpadních vod v obci a na budoucí likvidaci odpadních a splaškových vod z nové zástavby. Tento deficit nenahrazují

vyjádření ani stanovisko odboru životního prostředí. Stěžovatel dále namítl, že v územním řízení nebyla řešena problematika přístupu chodců do centra obce. Krajský soud pak pochybil, pokud v této souvislosti odkázal na podmínky územního rozhodnutí. Přehlédl, že je řešen pouze pohyb chodců v lokalitě „A“, nikoliv jejich přístup z této lokality do centra obce, jak požaduje policie.

[6] Stěžovatel s ohledem na uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného.

IV.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[8] Osoba zúčastněná na řízení I) ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovila domněnku, že kasační stížnost byla podána opožděně. Dále zpochybnila její projednatelnost s ohledem na to, že ve velké míře pouze opakuje žalobní námitky. Samotná polemika se závěry krajského soudu je velmi obecná a stěžovatel ani v kasační stížnosti neuvádí, jak mělo být zasaženo do jeho práv. Stěžovatel přitom není oprávněn ke vznášení námitek na ochranu veřejného zájmu. Krajský soud se s jednotlivými námitkami s ohledem na jejich formulaci vypořádal dostatečně, protože osoba zúčastněná na řízení I) navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako opožděnou, případně ji zamítl jako nedůvodnou.

[9] Osoba zúčastněná na řízení IV) se vyjádřila ke kasační stížnosti v rozsahu týkajícím se stavby SO 03 (vodovod) na pozemku parc. č. 70/7. Kasační stížnost označila za nedůvodnou. Předmětná stavba byla řádně povolena rozhodnutím Městského úřadu Tišnov ze dne 10. 9. 2020, č. j. MUTI 35312/2020/OŽP/Ce, které zakládá překážku věci rozhodnuté. Osoba zúčastněná na řízení IV) navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud předně považuje za vhodné uvést, že kasační stížnost byla podána včas. Jak uvedla osoba zúčastněná na řízení I), napadený rozsudek krajského soudu byl stěžovateli poprvé doručován dne 28. 7. 2020. Zásilka však nebyla předána do vlastních rukou stěžovatele, ale dle vyjádření poskytovatele poštovních služeb pouze vhozena do domovní schránky. Nebylo přitom možné prokázat, že by se stěžovatel s obsahem zásilky skutečně seznámil. S ohledem na toto pochybení poskytovatele poštovních služeb je proto nutné za rozhodné považovat až opakované doručení rozsudku, k němuž došlo dne 10. 5. 2021. Při tomto doručení stěžovatel převzal zásilku osobně, jak plyne z doručenky založené na č. l. 127 soudního spisu. S obsahem napadeného rozsudku byl tedy stěžovatel

pokračování

prokazatelně seznámen dne 10. 5. 2021. Kasační stížnost doručená zdejšímu soudu dne 24. 5. 2021 byla proto včasná.

[13] K samotné kasační stížnosti Nejvyšší správní soud předesílá, že tato je formulována značně obecně, nepřehledně až chaoticky, a ve velké míře reprodukuje žalobní či dokonce již odvolací námitky, aniž by stěžovatel konkretizoval dopad domnělých pochybení správních orgánů do své právní sféry. Jedná se přitom o nedostatek, který stěžovateli vytkli již krajský soud i žalovaný ve správním řízení, a to dokonce opakovaně. Ve shodě s krajským soudem proto musí také zdejší soud poukázat na rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ve kterém rozšířený senát zdejšího soudu konstatoval, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“ Uvedené závěry pak lze plně vztáhnout i na řízení o kasační stížnosti, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 Ads 140/2018-44.

[14] K tomu je však třeba doplnit, že v posuzovaném případě je předmětem řízení rozhodnutí vzešlé z územního řízení, v němž stěžovatel uplatňoval námitky jakožto vlastník sousedního pozemku. V souladu s § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona byl tedy účastníkem řízení, pročez byl podle § 89 odst. 1 a 3 téhož zákona oprávněn k podání námitek. Podle § 89 odst. 4 věty druhé stavebního zákona nicméně platí, že *osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno* (důraz přidán soudem). Podle věty poslední citovaného ustanovení se přitom nepřihlíží k námitkám, které nesplňují uvedené požadavky. Již ve správním řízení tedy bylo na stěžovateli, aby vymezil, jakým způsobem mohou být územním rozhodnutím přímo dotčena jeho práva.

[15] Právě optikou citované judikatury a ustanovení stavebního zákona vypořádal Nejvyšší správní soud kasační námitky stěžovatele, přičemž tato východiska zohlednil také při posuzování otázky, zda krajský soud a žalovaný poskytli relevantní odpověď na žalobní a odvolací námitky.

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatel se jednak domnívá, že krajský soud přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného (který v napadeném rozhodnutí pouze odkázal na svá dřívější rozhodnutí, ve kterých však nevypořádal relevantní námitky), a dále tvrdí, že z důvodu nedostatečného vymezení účelu stavby v územním rozhodnutí nebylo možné formulovat žalobní námitky konkrétněji. Těmto námitkám však nelze přisvědčit.

[17] Předně, jak uvedl již krajský soud, správní řízení je ovládáno zásadou jednotnosti. Je proto přípustné, aby správní orgán při vypořádání námitek odkázal na svá dřívější rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Tuto situaci nelze srovnávat s případem, kterým se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2008, sp. zn. I. ÚS 684/06. Ústavní soud zde hodnotil přezkoumatelnost usnesení Vrchního soudu v Olomouci, nikoliv rozhodnutí správního

orgánu. Vyjadřoval se přitom k situaci, kdy se vrchní soud s námitkou účastníka řízení vypořádal tak, že odkázal na jiné soudní rozhodnutí s tím, že tato námitka zde již byla vyřešena jako irelevantní, aniž by však z tohoto odkazu vyplývalo, zda a z jakých důvodů se vrchní soud s odkazovaným rozhodnutím ztotožnil. Odkazované soudní rozhodnutí přitom neřešilo identickou situaci. Právě z tohoto důvodu vyhodnotil Ústavní soud daný rozsudek jako nepřezkoumatelný. Nyní je však posuzováno rozhodnutí ve správním řízení, které je řízeno zásadou jednotnosti, a v němž žalovaný odkazoval na vypořádání námitek stěžovatele, které provedl ve svých předchozích rozhodnutích vydaných právě v této věci. Závěry uvedeného nálezu se tedy s nynější situací zcela mívají a nejsou ve věci aplikovatelné. Formě vypořádání konkrétních námitek stěžovatele prostřednictvím odkazu na dřívější rozhodnutí žalovaného ve věci nelze ani podle Nejvyššího správního soudu nic vytknout.

[18] Odkaz žalovaného na jeho předchozí rozhodnutí přitom ob stojí i z hlediska obsahového. K otázce projednatelnosti žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby se žalovaný vyjádřil v rozhodnutí ze dne 4. 7. 2017, č. j. JMK 98088/2017, na str. 7 pod bodem ad 1). K otázce zpracování dokumentace osobou neoprávněnou se žalovaný vyjádřil na str. 8 téhož rozhodnutí pod bodem ad 3) a na str. 5 rozhodnutí ze dne 30. 11. 2015, č. j. JMK 151531/2015. K otázce dopadů stavby z hlediska širších územních vztahů se žalovaný dostatečně vyjádřil na str. 8 posledně uvedeného rozhodnutí. K otázce dopadu stavby na chybějící systém splaškové kanalizace se pak žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí na str. 12, stejně tak k námitce týkající se „černých staveb“. Podrobnost vypořádání jednotlivých námitek pak plně koresponduje se základní premisou žalovaného, kterou stěžovatel konstantně přehlíží. Již v rozhodnutí ze dne 4. 7. 2017, č. j. JMK 98088/2017, totiž žalovaný na str. 7 uvedl, že stěžovatel *„nejen v průběhu řízení, ale také v odvolání uplatnil námitky, aniž by jakkoliv konkretizoval, v čem spočívá dotčení jeho práv, proto KrÚ (nyní žalovaný, pozn. soudu) neshledává důvodným se jimi podrobně zabývat.“* V napadeném rozhodnutí na str. 13 pak uvedl, že *„jako odvolací orgán na odvolací námitky stručně reagoval, nicméně je nucen opakovaně uvést, že Odvolatel (nyní stěžovatel, pozn. soudu) blíže neuvedl, jakým způsobem by se napadené rozhodnutí a záměr měl dotýkat jeho práv, když odvolání podal jako kompilaci obecných námitek, odkazů na určitá ustanovení zákona a úvah o tom, jak mělo být postupováno, co mělo být hodnoceno a jaké náležitosti měly být splněny. Odvolatel vyjádřil svůj výklad, aniž by uvedl skutečnosti a argumenty reálnosti zásahu projednávaného záměru do jeho práv.“* S citovanými závěry se zdejší soud plně ztotožňuje s ohledem na výše citovaný § 89 odst. 4 stavebního zákona. Nezbyvá mu proto než konstatovat, že námitky stěžovatele byly vypořádány přezkoumatelným způsobem odpovídajícím jejich kvalitě, především pak s ohledem na absenci vymezení, jak byla tvrzenými pochybeními stavebního úřadu přímo zasažena veřejná subjektivní práva stěžovatele.

[19] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani tvrzení stěžovatele, že ve správním řízení nebylo možné formulovat konkrétnější námitky z důvodu absence vymezení účelu sporné stavby. Územní rozhodnutí stanoví účel stavby hned na první straně, kde se pod nadpisem **„Druh a účel umísťované stavby“** uvádí: *„Vybudování nových místních komunikací a inženýrských sítí (SO 01 Komunikace, SO 02 Dešťová kanalizace, SO 03 vodovod, SO 04 veřejné osvětlení, SO 05 úprava krajské silnice II/389) v oblasti, která je určena pro bydlení.“* Byť je účel umísťované stavby vymezen stručně, již přímo z citované pasáže je zřejmé, že se

pokračování

jedná o zajištění přístupu a inženýrských sítí do oblasti určené k bydlení. Vymezený účel je nutné ostatně vykládat s ohledem na obsah celého územního rozhodnutí. Jakkoliv si jistě lze představit podrobnější vymezení účelu stavby, Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a dodává, že účel stavby je z výroku územního rozhodnutí jasně seznatelný a osobě s rozumem průměrného člověka musí být plně srozumitelný. Výrok územního rozhodnutí rovněž vyhovuje požadavkům stavebního zákona a prováděcí vyhlášky.

[20] Co se týče námitky, že stavební úřad neoprávněně rozšířil svou pravomoc, musí zdejší soud konstatovat, že stěžovatel se omezil toliko na zopakování žalobní námitky a konstatování, že tuto námitku „*krajský soud ve všech okolnostech rovněž neposoudil*“. Stěžovatel žádným konkrétním způsobem nezpochybnil závěr krajského soudu, který se pravomocí stavebního úřadu podrobně zabýval v bodě 31 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud proto k této námitce toliko odkazuje na závěry rozsudku krajského soudu, se kterými se plně ztotožňuje (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63). Dodává, že stavebním úřadem oprávněným k vydání předmětného územního rozhodnutí byl obecný stavební úřad podle § 13 odst. 1 písm. c) a § 84 odst. 1 stavebního zákona, neboť specifikem postavení a poslání tzv. speciálních stavebních úřadů je také to, že platná právní úprava u nich výslovně vylučuje pravomoc v územním rozhodování. V dané věci přitom šlo právě o vydání územního rozhodnutí. Působnost na tomto úseku vykonávají podle § 15 odst. 1 stavebního zákona obecné stavební úřady i v případě všech speciálních staveb, viz soudem zdůrazněná část návěti k § 15 odst. 1 stavebního zákona: *Působnost stavebního úřadu, s výjimkou pravomoci ve věcech územního rozhodování, vykonávají u (...) orgány vykonávající státní správu na uvedených úsecích podle zvláštních právních předpisů (dále jen „speciální stavební úřady“).*

[21] Rovněž v případě dalších kasačních námitek stěžovatel svou argumentaci nesměřoval proti napadenému rozsudku, ale omezil se toliko na tvrzení směřující proti postupu správních orgánů, se kterými se již vypořádal právě krajský soud. Konkrétně se jedná o námitky brojící proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu. Převážná většina této argumentace stěžovatele se týká existence tzv. „černých staveb“ na pozemcích parc. č. 70/7 a parc. č. 1087/27 (jedná se o stavby komunikací a infrastruktury, pozn. soudu), absence posouzení podmínek připojení umístované stavby ze strany stavebního úřadu, nesplnění povinnosti zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, neprojednání žádosti se všemi dotčenými orgány a nezohlednění absence čističky odpadních vod v obci. Stěžovatel se omezil pouze na opakování svých obecných tvrzení, která místy doplnil ve smyslu: „*z níž žalovaný (a nyní i krajský soud)*“. Stěžovatel tedy zcela přehlížel odůvodnění napadeného rozsudku, proti kterému však má kasační stížnost směřovat (viz již zmíněný rozsudek č. j. 10 As 181/2019-63). Nejvyšší správní soud se i v případě těchto námitek proto plně ztotožnil s argumentací krajského soudu, a dále ji přebírá.

[22] Co se týče splnění podmínek pro připojení komunikací a sousedních nemovitostí na komunikaci, lze ve shodě s krajským soudem odkázat na rozhodnutí Městského úřadu Tišnov ze dne 5. 1. 2015, č. j. MUTI 27620/2014/OD/Dv-2, týkající se připojení místních komunikací k silnici II/389. Ve vztahu k napojení umístované stavby na místní komunikace na pozemcích parc. č. 70/7 a parc. č. 1087/27 poukázal krajský soud na § 110

odst. 2 písm. e) stavebního zákona, z něž dovodil, že stanovisko vlastníka infrastruktury není třeba s ohledem na totožnost vlastníka obou napojovaných komunikací. Toto zdůvodnění stěžovatel zcela pomíjí a nevznáší proti němu žádné námitky.

[23] Rovněž je namístě aprobovat závěr krajského soudu, že relevantní je pouze předmět projednávaného územního rozhodnutí, a přestože je obecně vhodné jednotlivé stavby v území sladovat, opačný přístup nezakládá nezákonnost vydaného rozhodnutí. Případné řešení způsobu likvidace odpadních vod z potenciální nové výstavby rodinných domů přitom není předmětem nynějšího řízení. Stejně tak platí, že není předmětem projednávaného záměru připojení stávajících objektů na dešťovou kanalizaci a že v pravomoci stavebního úřadu není řešit, jak má být v obci nakládáno s odpadními vodami, ale rozhodovat o konkrétní žádosti a konkrétním záměru.

[24] Ve vztahu k argumentaci týkající se „černých staveb“ krajský soud přílehavě poukázal na to, že součástí spisu jsou podklady svědčící o řádném připojení umístované stavby na tyto okolní stavby infrastruktury. Byla předložena kladná stanoviska správců všech inženýrských sítí, na které se umístovaná stavba napojuje. Skutečně tedy nebyl dán důvod zjišťovat, zda okolní stavby jsou stavbami „černými“. Stěžovatel přitom v tomto ohledu stále neuvedl, jak by mělo být do jeho práv zasaženo tím, že se umístovaná stavba napojí na stavby, které považuje za nepovolené. Pokud se stěžovatel domnívá, že se na pozemcích parc. č. 70/7 a parc. č. 1087/27 nachází nepovolené stavby a má zájem na tom, aby situace byla vyřešena a stavby byly případně odstraněny, má možnost se obrátit na stavební úřad s podnětem na zahájení řízení k odstranění stavby, jak opět zcela správně a přílehavě konstatoval krajský soud. K problematice „černých staveb“ považuje Nejvyšší správní soud za vhodné také zmínit, že je mu z úřední činnosti (viz rozsudek ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 119/2015-31) známo, že stěžovatel v roce 2012 prováděl stavbu na pozemku parc. č. X. S ohledem na situační podklady zachycené ve správním spise je přitom zřejmé, že jakákoliv výstavba na uvedeném pozemku musela být realizována tak, že vzniklá stavba bude se zbytkem obce spojena právě komunikacemi nacházejícími se na pozemcích parc. č. 70/7 a parc. č. 1087/27. Stěžovatel si tedy zjevně již v době výstavby vlastní stavby musel být vědom toho, že komunikační potřeba k jeho pozemku a nemovitosti, ve které má nyní trvalé bydliště, je zajištěna prostřednictvím dle jeho názoru tzv. „černých staveb“. Je přinejmenším zarážející, že situaci se rozhodl řešit až v nynějším řízení, nikoliv v rámci vlastní výstavby.

[25] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, v níž stěžovatel krajskému soudu vytýkal chybný závěr v otázce zohlednění stanoviska Policie ČR. Fakticky se jedná o jedinou věcnou námitku, která směřuje proti napadenému rozsudku. Stěžovatel však přehlíží celé vypořádání této námitky ze strany krajského soudu. Krajský soud konstatoval nejen to, že umístovaná komunikace je navržena v režimu obytné zóny, ale především zdůraznil, že požadavky Policie ČR byly promítnuty do územního rozhodnutí pod podmínkou č. 6 v pasáži týkající se podmínek pro umístění a projektovou přípravu stavby. Podmínka č. 6 výslovně stanoví: *„Bude dodrženo vyjádření Policie ČR ze dne 24. 10. 2011, č. j. KRPB-112559-1/ČJ-2011-060306 (...) - přístup chodců do centra obce bude vyřešen jednou z těchto možností: a) bude proveden chodník v šířce 1,5 m podél silnice II/398, který bude navázán na stávající chodník obce do centra b) v rámci již stávající zástavby bude vytvořena obytná zóna s přístupem na stávající chodník do centra obce“*. Z uvedeného je zřejmé, že

pokračování

problematika přístupu chodců z lokality „A“ do centra obce byla v územním řízení řešena s tím, že územní rozhodnutí reflektovalo v celém rozsahu požadavek Policie ČR, na což příhodně poukázal krajský soud. Vypořádal se tedy i s otázkou přístupu chodců do centra obce, nikoliv pouze s jejich pohybem v rámci území umísťované stavby. Kasační námitka proto není důvodná.

[26] K tvrzení stěžovatele, že se správní orgány, úřední osoby a snad i krajský soud snaží o zastírání nějakých skutečností, Nejvyšší správní soud uvádí, že je toto tvrzení ryze spekulativní a ničím nepodložené. To, jakým způsobem byla doručována rozhodnutí správních orgánů, odpovídá počtu účastníků správního řízení. K prodlení při doručování napadeného rozsudku pak došlo v důsledku pochybení poskytovatele poštovních služeb. Nelze tedy dovozovat jakoukoliv snahu krajského soudu o jednání, jehož účelem by snad mělo být zkrácení stěžovatele na jeho právech.

[27] Poukazoval-li pak stěžovatel zcela obecně na to, že se správní orgány nezabývaly blíže nekonkretizovanými dopady stavby, veřejným zájmem a ochranou práv a oprávněných zájmů účastníků řízení, je třeba zdůraznit, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu (stejně jako ostatní žalobní typy) vyžaduje, aby existovalo konkrétní zkrácení práv žalobce. Soudní řád správní nezná *actio popularis*, tedy žalobu ve veřejném zájmu. Stěžovatel tedy musí především přesně specifikovat, jak bylo zasaženo přímo do jeho práv, což v této souvislosti neučinil.

[28] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[30] Výrok ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení žádná z osob zúčastněných na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné další důvody hodné zvláštního zřetele, které by právo na náhradu nákladů odůvodňovaly. V případě vyjádření ke kasační stížnosti se ze strany osob zúčastněných na řízení I) a IV) jednalo toliko o standardní uplatnění jejich práva na vyjádření se k věci, které nepředstavuje důvod hodný zvláštního zřetele ani plnění povinnosti stanovené soudem.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2022

David Hipšr
předseda senátu